

הילכות חנכה סימן תרעא

שְׁמוֹנָה. **זְנוּאַפְלָו** אֶסְ רְבִים בְּנֵי הַבַּיִת (ח) *לֹא יְדַלְקִיקו יְוֹתָר: הַגָּה (ט) *וַיְשַׁׁ אָמָר מִבְנֵי הַבַּיִת
(י) קְלִיק *(רְמַבְּצָ), וְכֵן (ט) [ג] כְּמַנְגָּב פְּשָׂוֹת. *יְזַהֲרוּ לְמַן כֵּל אַחֲרָךְ וְאַחֲרָנָה נְרוֹתָיו בַּמְקוּם מִיחַד *כְּדִי שִׁיכָּא קְרָר פָּהָה נְרוֹת
מְדֻלְקִין (מהר"א מפרआ): ג' *גַּדְרַ שִׁישׁ לו (אי) שְׁפִי בִּיאָת, (יב) עַולָּה לו בְּשִׁבְיל (ז) שְׁנָים: ד' *מִמְלָא קָעָרָה
שְׁמַן וְהַקִּיפָּה פְּתִילָות, (אי) אָמ (ט) בְּפָה עַלְיָה כֶּלֶי, כֵּל פְּתִילָה עַולָּה בְּשִׁבְיל בְּגַר אַחֲרָךְ, לֹא בְּפָה עַלְיָה
כֶּלֶי, אַפְלָו לְגַר אַחֲרָךְ אַיְנוּ עַולָּה (יד) לְפִי שְׁהָוָא בְּמִדּוֹתָה: הַגָּה וְלֹכֶן יְשַׁׁ לְגַר לְכַאֲשִׂיר כְּנָרוֹת (טו) בְּשָׂרוֹת
(ז) בְּשָׂעוֹת וְלֹא בְּעַזּוֹל, (טו) דְּתַרְיִ בְּמִדּוֹתָה (הַגָּה בְּשָׂם סְמִיךָ). *וְצַפֵּר לְקַדְלִיק (ט) בְּפָמֹתוֹת שְׁקוּרִין (!) לְאַמְפְּגָא (ייח) מַאֲחָר שְׁבָל
בְּרַמְבָּל הַרְבָּה מְחַבְּרָו (תְּהִיא סִימָן קה). **יְזַהֲרוּ בְּשֻׁעָׂוָה, (יט)** שָׁאָן לְדַבְּקָן בְּנַסְתֵּר פְּלַמְרַלְקִין, רְהִי בְּמִדּוֹתָה

באר היטב

בפדיין, וולא כמי שקסדר-ישועה כי: [ג] הַמְּגַנֵּב, וזה בקבשת-תינוקאל
סימן יי' שמש פהנוג ספודרים שיק בעהיב מושך והולה וכטב שם אסבנדי חוויש שסקדרדים נוכנים קוחטסוח וראשאנטס רוקדס". זהה לא קצני
דר בטה אל פפדיין, אין יכול ללחוח דקי' אָשְׁבָּנְדִּי קָאָשְׁבָּנְדִּי קָאָשְׁבָּנְדִּי קָאָשְׁבָּנְדִּי
העושים נר לכל א', וניל דליין דמוסיפין כל לילה לא יהוה הכר בנה גרות מתקין במשתערת, מיא':
(ב) בפה. ואירוע שפכה אליט' קלי' קדים שיטילק, שאם גלגולנה ואהיכ' ב' מהה עליק קל' קרי בגרות טרי דזוקות מנטיק' כי' מדורה ולית בחו שום
מאוין, עשי' בפה הקל' מתקעה להזות פנורו, אטריך שפחיה פשעת תרלקעס לשם מזחן, מקה' א' הלו' מסטר זונטעלן טיטן קנא: (1) פשיטה. ולא
אסדר נכסב ואותר יוזיא, דמי' וטיריל': (2) לאקע' א'. וטבת רשל'ו: צויר למלומת הפחה הפלוק לפח, ותוחיל מאר נאכטוצי שהוא פטמה ויסטב

משנה ברורה

שער הצעיר

(ט) פְּרִיָּקָרְדִּים בְּסִימֵן : (ט) בְּנַצְעַקְדִּים בְּסִימֵן חֲרֹזָה אֲשֶׁל-אַבְּרָכָם : (ט) וּמְכָבָרָה : (ט) וּמְהַדְּרִין וְלֹא
פְּקַדְּרִין : (ט) בְּשִׁיאָה : (ט) פְּרִיָּקָרְדִּים : (ט) בְּגִינְעָה, אָמֵן דְּבָרָקְמַעַן קְבָּעָה הַהְעָרָה כִּי תְּלִאֵן לְזַקְנֵר הַזָּקָנָה וְלֹא
וְזַהֲאֵן לְאַשְׁקָנָה דָּאַמְּנָה מְקַלְיָקָן בּוֹ כִּי אָמֵן נְאָמָר. מְכֻלָּמָה מְשׂוּם לְאַפְּגָגָה יְשַׁׁלְּחָר אֶת
וְזַהֲאֵן לְאַשְׁקָנָה בְּלִילָה רְאַשְׁוֹהָה דָּאַמְּנָה זְמָנָה דְּבָרָקְמַעַן כִּי אָמֵן נְאָמָר. מְכֻלָּמָה מְשׂוּם לְאַפְּגָגָה
בְּקָרְבָּמָה וְזַעֲמָה בְּלִילָה קְרָאַשְׁוֹהָה מְשַׁׁלְּחָנָה לְחַקְלָה, וּבְשָׁעַת הַזָּקָנָה נְרָאָה דְּרִישָׁה לְפָמָה עַל
אָסָרְדִּים וְעַתְּה בְּלִילָה קְרָאַשְׁוֹהָה מְשַׁׁלְּחָנָה לְחַקְלָה, כְּמוֹ שָׁאַלְמָרְטָרָה : (ט) מְכֻלָּמָה מְשׂוּם בְּדִקְרִינְשָׁה : (ט)
אָסָרְדִּים וְעַתְּה אַלְפָה, כְּמוֹ שָׁאַלְמָרְטָרָה, כְּמוֹ גְּרָאָה לְלָה : (ט) וְזַהֲאֵן הַקְּפִים בְּאַלְפָה וְבְהַשְׁעִיר
בְּשַׁעַר אַפְּגָגָה, בְּחַיְאָמָן וְלֹא פְּרִיָּקָרְדִּים : (ט) קְרָאַתְּבָקְשָׁן : (ט) פְּרִיָּקָרְדִּים, וְזַהֲאֵן בְּבָבָאָר קְבָּעָה : (ט) פְּרִיָּקָרְדִּים.
וְזַהֲאֵן שְׁמַבְּתִי שְׁעוֹר אַפְּגָגָה, בְּהַלְּגָה וְבְהַלְּגָה, וְזַהֲאֵן שְׁמַבְּתִי שְׁעוֹר אַפְּגָגָה
כְּמַלְאָכָה הַלְּגָה וְלֹא פְּרִיָּקָרְדִּים : (ט) בְּנַצְעַקְדִּים בְּשָׁמֶן רְשָׁלָל, וְהַעֲמִיל אֶם בְּאַלְפָה וְבְהַשְׁעִיר :

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torch-box.com

הַלְכָות חֲנֵבָה סִמְן תְּרֵעָא

ביאורים ומוספים המשר

(ד"ה בלילה), ולטעם זה אין הושעים להכרת תוספת הנס [וראה בית הלוי על התורה לחנכה דיה בגמרא חד אמר].

(29) אבל לדעה הראשונהquia רעת התוטש המובאת במחברו, אין לחוש שיאמור שמה שמוליך בלילה השניה שני רות וכאן בלבד מההדרין, ואף שבם הון היו באזתו הנס מ"מהדרין מן לאבשים בסט. טעם נוסף כתוב החתום טופר (שבת כא, ב דיה והמהדרין) שכיוון שעיקר תקנת ר' חנוכה הוא להדליך בפתח ביתו מבוחן, אין זה מכבודה של האשה לצאת לעת ערב לחוץ ולהדליך בין האנשיים. ואף שעכשיו מודליקים בפניהם מ"ם המנהג הראשון לא זו ממוקמו, וכותב בשורת שמלת חיים (ס"י שפ) שמעטם זה נתנו הנשים שלא לקשר קידוש דלהבה ולא לבך ברכת החמה.

[וראה בערך השלחן (ס"יו-יח) מה שביאר בדברת הרמ"א].
(27) וגם בנותיו הבתולות, כתוב בשורת עולת שמואל (ס"י קה), הובא לקמן (ס"י טרעה ס"ק ט) שאין מدلיקות מדין מ"מהדרין מן לאבשים בסט. טעם נוסף כתוב החתום טופר (שבת כא, ב דיה והמהדרין) שכיוון שעיקר תקנת ר' חנוכה הוא להדליך בפתח ביתו מבוחן, אין זה מכבודה של האשה לצאת לעת ערב לחוץ ולהדליך בין האנשיים. ואף שעכשיו מודליקים בפניהם מ"ם המנהג הראשון לא זו ממוקמו, וכותב בשורת שמלת חיים (ס"י שפ) שמעטם זה נתנו הנשים שלא לקשר קידוש דלהבה ולא לבך ברכת החמה.

ואם הבעל והאשה אינם בדירותם, והבעל מدلיק את הנחתה במקום שהותה רעת הגראי"ש אלישיב (שבות יצחק דינר נר שבת פ"ג אות א ס"ג פנני חנוכה פ"ה עמי קה) שאין אשתו יוצאת ידי חובתה בהדלקת בעל, וחביבת להדליך במקומה מעירך הרוין, ולא אמרו שהאשה יצאת בהדלקת בעלי אלא בהדלקה שביבותם, וכן רעת הגראי"ש אויערבך (היליכת שלמה חנוכה פ"ג דבר הדלקה אות יג) והגרין קרליין (פסק הלכות חנוכה מהגראי"ה דינר פ"ז אות ד) וכן רעת הגראי"ח קנייטסקי (שלמי תורה חנוכה ס"י יט אות ג) אכן, אם הבעל ישאל מבעל הבית שנמצא אצלו את חרוזו שהוא דר שם, רעת הגראי"ש אלישיב (פסק שמועות חנוכה עמי ג) שהרוי זה ביתה ויצאת אשתו בהדלקתו.

מאידך, דעת הגראי"ש ואונר (פסק שמועות שם) שאשה יוצאת ידי חובתה בהדלקת בעל אף אם אינו מدلיק בביתו, וכן דעת הגראי"ל טיטינמן (שלמי תורה שם) שמנין אשתו כגופו נטפלת האשה לבעל, ובכל מקום שהוא מدلיק היא ידי חובתה ומה שאין כן אשה המדלקת אינה מוציאת את בעלי ידי חובה בהדלקתה כנ"ל אלא בשמדלקת בביתם.

אכן, אם אין הבעל מدلיק שם בעצמו אלא משתחף עם בעל הבית בין י'אכטני, דעת דרג'ש ואונר (פסק שמועות שם) שאינה יוצאת ידי חובתה בהשתתפותו וכן דעת הגראי"ז אויערבך (היליכת שלמה שם סי'ו), שבבני הבית טפלים לאביהם, ויזאדים בהדלקתו אף שאין ההדלקה בדירותם, וכן דעת הגראי"ל טיטינמן (שלמי תורה שם).

ולגבי בני הקננים שהגיעו לחנוך בתבובו הרמ"א לפחותן (ס"י תורה סי'ג) והמשנ"ב שם (ס"ק ז) שצערק לחנכם להרлик בפני עצם, אלא שדי לחנכם להדלק נר אחד בכל לול.

מאידך, בבי"ל שם (דיה ולדין) ובמשנ"ב לפחותן (ס"י תרענו ס"ק י) בתב שדעת השלטי גיבוריהם והמאירי שלכל הדעות אין צורך לחץ קטן להדלק בפני עצמה, מין שאין חיב לחנוך קטן בדבר שוגם לטבול אותו מעירך הרוין אלא היורו מצואה בלבד.

[ביה"ל דיה לא]

אין פאן ספֶּה לְחוֹפֶּת קִיסְּסָה, כי לאקרו ש"ש תרפה בני-בית ולבן אַקְד אַק שם ובר אַקְתָּה²⁹.

(28) ובביאור הגר"א (דיה וויא) שחתנים לר' חנוכה בתוספת הנס, כתוב בביאור הגר"א (דיה וויא) שחתנים ש'מושיף והולך' והוא משום מעלהן בקדשו ולא משום זימים הייצאים [וראה ביה"ל לעיל

[משנ"ב ס"ק יג]

אם קְפָּה³³ (ס"ג) וכו', וְלִקְרָבָן וְלִקְרָלִיק³⁴,

(33) והmdlיק בקערת שמן אחת במה נהזה בפתילות צפות, הסתפק הגר"ג קרליין (חותן שני חנוכה עמי שה) האם דין הנחות ביבפה עליה כלוי, וזאת שב, שאינן נחשבות לכפיית בלי.

וכן אם יש קנה חלול לכל פתילה, דעת הגראי"ש אלישיב (אשרי המשך בעמוד הבא

הלוּכָות חֲנֵבָה בַּיְמָן תְּרֻעָא

ביאורים ומוספים המשך

הרבנן כתוב שם, כיון שכהרליך את הנגר הראשון היהנה כוונתו לשוטטו למזרחה, וגם תיכף עשו למדורה בדיו נפסלת הדלקתו מתחילה, וזאת הדרין מי שכהרליך נר אחד היהנה כוונתו לכבותו ויקף במזריך וביבחו במזיה, נפסלה הדלקתו וחזרו ומדליק בברכה, מה שאין כן המכבבה במשיח, שבתב בשעה י"צ לקמן (ס"י תרגע ס"ק ט) שהזר ומדליק בלבד ברכה, כיון שלא היהנה כוונתו מוחדרה לכבותו ממשיח, וכן כתוב הגראי' קנייבסקי (טעמא דקרה פרושת דש' לחנוכה).

[משנ"ב ס"ק טו]
שלא יבווא לאשיות קצעגולו⁽³⁶⁾.

(36) ועם נסוף בתב המחוצה"ש (ס"ק ט), שנם בשאהד נבنت ואחר יוצאה זה נראה מכדורה, והערוך השלחן (ס"ב) כתוב שכשהאד נבנש ואחד יוצא נראה נראה בלבד נר בעומד בפני עצמה, ואין זיבר למספר הנרות.

[משנ"ב ס"ק טו]

ואם יש קפקק מחלוקת בין נר וכורח אצבע ביגינן, קפער⁽³⁷⁾ ואפלו לא קפה אליק קליל⁽³⁸⁾ וכו', קזקעא בקערה שאין שם קפקק בין נר לערער⁽³⁹⁾.

(37) משמעות דבריו בדברי הטור שאם אין מוחיצה בינוים, אף אם הם יוחוקים זה מזה יותר מרוחב אצבע, דינם מכדורה ואינו עולה אפילו לנר אחד, ושלא כבעל העיטור [הMOVABA בטו] ש�פלו בקערה ד' ברוחב אצבע בין פתילה לפתילה בלבד ולא מוחיצה.

(38) ואם כפה עלייה כלל, בתב השונה הלכות (ס"ח) שאינו צריך להרחק אצבע בין הנרות.

(39) ונר שיש בו פיות לבל פתילה ופתילה, האם צריך לכפות עלינו כליל, כתוב בשווית רב פעלים (או"ח חיד סי' ל, הובא בקב' החיקם סי' כה) שנחלקו בזה הראשוני, ומסתhomת השועע לעיל (ס"ג) ממשמע שאין צריך לכפות עליו כלל, שכן יש לו פיות מובדים יש היכר בין פתילה לפתילה ואינו המכורה.

[משנ"ב ס"ק צו]
יעין באלאה רכה שפטוב דדי בנטוב אצבע⁽⁴⁰⁾.

(40) וביאר דבריו הגראי' קנייבסקי (ארחות רבנו ח"ג עמי ז), שאין כוונתו שצירק שהמרח בין קנה לקנה יהוה ברוחב אצבע, אלא שמשיש רוחב אצבע בין פתילה לפתילה די בכה, ואין שורק שהקטים יהוז מובדים זה מזה כלל, וכדרין קערה לעיל (ס"ק טו) שאם יש מוחיצה בין נר לר' רוחב אצבע בינוים די בכה זו ראה בספר נר חנוכה עמי ייב' אות ז.

האיש ח"ג פל"ר אותן ד' שאינו נחשב לכפיה כלל, וצריך להרחק את הפתיות אחת מהשנייה מרחק אצבע כдалלן (ס"ק ט).

(34) ולענין האם צריך להזיר ולברך, מסתימת דבריו ממשמע שאינו חזר וمبرך, ואף על פי שמקור דבריו הוא הפריח (די' צרייך) והוא כתוב שצירק להזיר ולברך, מבואר בקב' החיקם (ס"ק כט) שכן שטעם הפריח הוא משום שכן נר שמן פחות מכשיער והדלקה, שבואר בשרע' לקמן (ס"י תרעה ס"ב) שלא יצא ידי חובתו, וכותב הפריח שם שכחזר וווען בnar שמן כשייער ומוליכו צירק לברך, ולענין גם בגין פסק להדלק בברכה, אבל לפוסקים שם שלא לברך עטן פסק במסנ"ב שם (ס"ק ח). אם כן גם כאן אין לברך לאוראה במסנ"ב לקמן (ס"י תרגע ס"ק כה) ובשעה י"צ שם (ס"ק ל) והבק' החיקם (שם) בתב, שאינו חזר וمبرך ממשום שספק ברוכות להקל.

מאייד, הנרש"י אויערבך (שרית מנחנת שלמה ח"ב סי' נא) נאאות בדיה אלום כתוב, שביעיננו צירק להזיר ולהדלק בברכה, שכן שבחדליך את גבר ההאשון דוחה כוונתו לעשורת למזרחה, וגם שעשו למזרחה בדיו, נפסלת ההדלקה כבר מתחילה מוחיכת כוונתו, מיה שאין כנ הונטען בnar שמן פחות מכשיער נגייל, שאינו מכבהו בירדו אלא כב' מאלייז.

ואם בעעה שהדלק והיתה כוונתו לכפות עליהם את הכלל, בתב הגראי' קנייבסקי (טעמא דקרה פרושת ושב' לחנוכה) שיתכן שלא צריך להזיר ולהדלק, ונשאר בצע'.

[משנ"ב ס"ק יז]

شمתקברות כל פלDOB פטרא⁽³⁵⁾.

(35) ובטעם פסול מזרחה, לתב הלבוש (ס"ד) שכן שהנט היה בנרות ולא במכורה, אם בן כשמדרילן מזרחה אין זה זכרון לט' ועם נסוף כתוב השפט אמרת (שבת ב, ב דיה לא כפה), שהזורה כמי שהדלקו לזכור תשמשו לאו לשם מצווה [וראה בבייה ל' דיה אפיילו], לענין פירות שבת וווע טוּבּ].

ומה שכתב השרע' שכשלא כפה עלייה בלי אינו ערלה אפיילו לנר אחד, כתוב בהגחות הגראי' הורויז' (שבת ב, ב דיה עשהה) שהינו זוקא כשהדלק את כל הנרות בכת אחת, אבל אם הדלקם בוה אחר זה, אם בן מיר כשהדלק את הנגר הראשון יצא ידי חוברתו אף שלאחר מבן הוא נהפרק למזרחה, וכמובואר בשועע' לעיל (ס"י תרגע ס"ב) שהדלקה עשויה מזורה, ולענין באופן זה עלה לו ההדלקה לנר אחד.

מאייד, הנרש"י אויערבך (שרית מנחנת שלמה ח"ב סי' נא) נאאות בדיה אמנים שעקר) כתוב שמשמעות הפוסקים ממשמע שם אם הדליך את הנרות בוה אחר זה אינו עלה לו אפילו לנר אחד, ובטעם

הלוות חנכה סיון תרעא

ביבורים ומוספים

וחולון ברכו הפנה לרשות הרבים רואים רובם נשים, צריך להודיע בטלון, ושנן נהג החוריא (שב ס"ק יא), שאר שפתח ביתו היה פתח לרשות הרבים. הדליק בטלון ביתו הפנה לרשות הרבים. בין שתתפתח ביתו לא ראו אלא מושתנשיות, ואית חלון ביתו רוא דרביה גבושים [זואה שות שבט הלוי (ח"י סי' פר').

ואם אין בני רשות הרבים רואים את הנרות המונחים בפתח אלא אם כן יוטר אש בעמ' נד-נה) שלאל יצא ידי חותמה בין שעריך שבין הפונה פיד עמי נד-נה) שלאל יצא ידי חותמה בין שעריך שבין רשות הרבים יראו את הנרות בדרך הילכם, וכך רידיק למעלת מונשרם אלה המבוּא בשוויע לטלון (ס"יו) שלאל יצא ידי חותמתו אף שם יגיבו איה את ראשם ויסטבלו למעלת יראו את הנרות, וכן דעת הגראיין קרליין (חותם שני שם עמי שב').

[משגב ס"ק כב]

ואם יש קעריאן לפני הימה וככ' ומקרופיקן היו פתחות לרשות הרבים⁽⁴⁶⁾.

(45) הוקא בominator שהזו החירות עיקר תשימוש הבית, שהיה משתמשים בהן לטהימת ואפיה ושתיחת פירות ושרר צרכיהם, ופעמים שהו אוכלים וושנים בהן כדרך החקלאים בominator, אבל בominator שאין החירות עשויה אלא לאויר, דעת החוריא (שומה הלבות ס"א, ארחות רבנו חי עמי ג, דינום והנחות פכי'אות א) מונחים בהן נאבל אם כי ניחים מבחן יראו אמ' ינחים מבנים, כגון אם יש בפתח החצר דלת העשויה מזכוכית או דלת של סורגים, דעתם שם, שיניהם מבחוץ, בין שיש שם יותר פרטומי ניסאי], אך, דעת הגראיין קניבסקי (תורת המועדים ס"ק יא) שעיר התקנה היה לדליק מבחן מושם 'פרטומי ניסאי', אך אם הוא הרשות שינבנו לו את החונכה, רידיק להודיע שם ולשמור עליה חצי שעה.

ማידך, דעת הגראיין סולאייציק (שבות יצחק חנוכה עמי ו-ה') שאין דין תשמש דירה בחצר לבני חנוכה, ובם החירות בominator שאין משתחמים בominator טומשי יהוד, דין בחצר לעניין ער חנוכה, וכן דעת הגראיין אוירעך (מעודן שלמה עמי קח) שהחרות שלנו נהן בחצר, וכן דעת הגראיין אלישיב (שבות יצחק שם), ואף גנותה נור שלפני הבית, דעתו (פנוי חנוכה פיד עמי נס-ס) שידין בחצר רידיק בפתחם.

אכן, לעניין מגירוש חנינה השיר רק לאנשי הבית, דעת הגראיין אוירעך והליך שלמה חנוכה פיד אחרות הלכה העי' ז) שאינו נחשב לחצר, בין שאין עיקר שימוש לבוסחה וציאת. מאידך, דעת הגראיין אלישיב (פנוי חנוכה שם) שידין בחצר וידיק להודיע בפתחם.

ולענין חדר מדורגות, דעת הגראיין קרליין (פסקי שמות חנוכה עמי מב', חות שני חנוכה עמי שע'ו) שאין דין בחצר אלא ריטו במבי', ואין להודיע בפתחו נרות הענכה, דעת החוריא הניל, צריך להניחה בטלון ביתו הפנה לרשות הרבים וראה לטלון (ס"ק ב'ה), רידיק בפתח מהונשים אלה המדורגות וושאיר את דלת ביתו פתוחה שבעבר ביתו הפתוח לחדר המדורגות וושאיר את דלת ביתו פתוחה שבעבר היה פרטומי ניסאי גם לאנשי ביתו, וראה מה שכתנו להלן (שם), וכן כתוב הגראיין קניבסקי (ספר נר חנוכה בתהילתו אות ה) והוא תורה דמוסדים ס"ק יג, טה, ית, אรหות רבנו חי עמי יא) שורעת החוריא שחדר מדורגות אין דינו בחצר ואין לדליק בפתחם, וכן דעת הגראיין אבא שאול (שב ס"ל), אכן, דעת הגראיין קניבסקי (ארכות רבנו שם עמי חאות כד ועמ' יא אות ב') שחדר מדורגות הריחו בחדר כנסה לבית, ואפשר להודיע בטלון בפתחו גם בום דוה שאין משתחמים בו שימושי בית וצדדי מושום כך שבשליטה רשי' שמוליכים בפתח הבית אפשר להודיע בטלון בפתח חדר המדורגות, וגם הוא נחשב לפתח הבית.

המשן במילואים עמוד 104

(ביחיל ד"ה ומתקן)

בכל פקים אין זה הכרך לברך-קגעה⁽⁴⁷⁾.

(41) וטעם נסף לדובר, בverb בשווית רב פעלים (אוich חיד סי' ל ריה Ark דע) שמצויה מן המובהר שהיו הנרות כהונגה מטרת בית המקרא שככל נורותיה היו בשורה אחת ולא בעיגול.

(ביחיל ד"ה אפלן)

בקשquet ויום טוב מיצה לעשנת ברובים דרעליל בטיקן רסגן⁽⁴⁸⁾.

(42) ובטעם הדבר כתוב במשניב לעל (ס"י רסגן ס"ק ד), שמנוגה הגן העשות בשבת שני נרות קלושים, זכר למה שאמרו חז"ל שיבור ושומר בדברו אחד נאמרו, והפמג (א"א שם ס"ק א) והמזהה"ש (שם ס"ק א) ביאור שהוא מפני שעדרך אורה ושמחה.

[משגב ס"ק כא]

מבחן⁽⁴⁹⁾, קשות פרטומי ניסאי⁽⁵⁰⁾.

(43) ומkr שכתב השועע' פותח ביתו מבחוץ [זהו לשון הגمراם] הסתפק הגראיין קרליין (חותם שני חנוכה עמי ש) שיתכן שעריך להודיע דוקא בכך החינוך על הפנה דהיתנו ברשות הרבים, ולא בעד הפנה של החצר, אפי' באופן שבמי רשות הרבים רואים את הנרות המונחים בפתח מבחן יראו אמ' ינחים מבנים באותה מידת רואים אם היו מונחים בהן נאבל אם כי ניחים מבחן מבנים, כגון אם יש בפתח החצר דלת העשויה מזכוכית או דלת של סורגים, דעתם שם, שיניהם מבחוץ, בין שיש שם יותר פרטומי ניסאי]. אך, דעת הגראיין קניבסקי (תורת המועדים ס"ק יא) שעיר התקנה היה לדליק מבחן מושם 'פרטומי ניסאי', אך אם הוא הרשות שינבנו לו את החונכה, רידיק להודיע שם ולשמור עליה חצי שעה.

באיידך, דעת הגראיין אלישיב (תורת המועדים שם, פנוי חנוכה פיד עמי נד-הו) שאפשר להודיע מן מבחן ובין מבנים, וושםvr כר מי שחשוש לתנין את החונכה מבחן שמא תנגן, ויש לו בפתח העצרו דלת העשויה מסודרים, וכל לתנינה בפתח מבנים ולסגור את ההלת, ולבבד שינויה בעקב הסמן לפתח.

(44) ואף אם יש בחוץ ווחות הועללות לכובות את הנרות, דעת הגראיין אלישיב (שבות יצחק חנוכה פיד עמי לא) שיש חיבוב להחיזיא הוצאות ולקנות עשות וסדי' כדי להודיע בחוץ, בין שעיר התקנה חיל דיא להודיע בחוץ מבחן משם 'פרטומי ניסאי', והדלקת נרות חנוכה בחוץ, דעתו שם (עמי לא) שהוא דוחה כל היידר בנותה הענכה, כגון אם יכול להודיע בחוץ רק בנותה שענין, או שאינו יכול להודיע אלא נר אחד בכל לילה, מיט' דילק בחוץ, והוא הדין אם אין יכול להודיע בחוץ מחמת חולין, דילק בחוץ על ידי שליח ולא דילק בפנים או בהלן.

ואף אם כשירילק בטלון היה יותר 'פרטומי ניסאי' מאשר אם ידילק בחוץ, דעתו (פנוי חנוכה שם עמי נ) תורה המועדים ס"ק טע' שעריך להודיע בחוץ ולא בטלון [ואם הדליק בטלון לא יצא ידי חונכה], אלא אם כן אין הפתוח של החצר או הבית פונה לרשות הרבים, וכן דעת הגראיין אוירעך (הליכות שלמה הנור פיד דבר הלכה אות ה-ט, וכן דעת הגראיין קרליין (חותם שני חנוכה עמי שו-שו) שכיון שעיר התקנה חיל דיא להודיע בחוץ ולא בטלון, אין לעשות חשבנות דיקן יש יותר 'פרטומי ניסאי' ואלא שאם הדליק בטלון יצא ידי חונכה, אם לא אבונן שאין בוי רשות הרבים רואים את הנרות שבחוץ, שאנו דילק בטלון הפנה לרשות הרבים, ושכן נתג החוריא' זראה בהמשן).

ማידך, דעת הגראיין קניבסקי (תורת המועדים שם ס"ק יו) שאם בפתח הבית הפתוח לרשות הרבים לא רואים אלא מעט נשים,

קלט באר הגולה

(פרק מו מהרי ס"ה). (ב) *אכלו בונרות של שפה וויסיטות זנזרו של לא לעשות בז' (אי) ה' יבר חנכה מזיחו על פתח הסמור לרשויות-הריבים (כא) כובחו. אם הבית פתוח לרשות-הריבים, מזיחו על פתחו. (כט) ואם יש קדר לבני בית, מגיחו על *פתח הקדר. יואם קנה בר בעלה. (כג) שאין לו פתח פתיות לרשות-הריבים, מגיחו פטלון הסמור לרשות-הריבים. ובשעת הספינה שאינו רשאי לקיים הסמצות, מגיחו על שולחנו ודיו. (כד) *אדריך גר אחר להשפט לאזרו. (כה) ואם יש מדונה, אינו אדריך גר אחר. ואם הוא אדם חדש שאין דרכו להשפט לאזר הפלירה, אדריך גר אחר: ר' ימגיחו כו.) למעלה מושלשה טבחים. ומזכה להניחו כו.) ?משה (ס) ומן מעשרה טבחים. ואם הניחו למעלה מעשרה טבחים ג'א, יאכל אם מגיחו (כח) למעלה מעשרים אפה (כט) לא ג'א: הנה ואכלו לדוק וליחסק עלה. והיחסק לטעה מצשימים לא ג'א. הפלקה עשויה מצה (כז' ב שם חוסטום): ז' מצונה להניחו (לא) בטעמה הסמור (לב) לפתח מושמאל, (לו) כדי שתהא מזוודה מזמין ונורית-נבה משמאלי. (לו) ואם אין מזונה הסמור (לו) לפתח מושמאל, (לו) כדי שתהא מזוודה מזמין ונורית-נבה משמאלי.

הלוות חנכה סימן תרעא

שער תשובה

פאוור הלכה

דעתן הרקע מתר. מכל קבוק אין זו ההודו לנורוג'נה⁽⁴⁾: * אָלְפּוֹ בְּגַרְתּוֹ שֶׁל שְׁבִּיבִי⁵. משלו זה משפט עז בקשtheta ווֹסְטָבּ לשְׁבָחוּ פְּרוּכִים כְּלֹא צְלָל אַלְמָשָׁה גָּן, וְאֵין כֵּן. ודְּשָׁבָתְךָ וְיָוָטָבּ מִזְרָח לְעַשְׂתָּה פְּרוּכִים כְּלֹא צְלָל אַלְמָשָׁה גָּן, וכְּבָר הַקְּשָׁהָה כֵּן בְּקָרְבָּן אַבְּרָכָבָס, וְעַזְנָה בְּסָבָרְדָּה דְּבָרְיוֹ דְּלִי אֲמִי דְּקָמִיק בְּשָׁם רְשִׁיל דְּאַסְרָד בְּעַנְגָּנָה אַפְּלִי בְּשָׁנוּ בְּפָרְכוּגִין, מִלְאָא אֵין שָׁוֹם פְּאַרְיוֹן זְדָרְיוֹ בְּשָׁא בְּתָה שְׁפָרִיךְ דְּאַפְּלָלְבָרְדוֹת שְׁלָל שְׁפָרְטוֹ וְיָוָטָבּ שְׁלָל לְהָהָר, וְעַזְנָה בְּפָרְמִינְגְּזָרְסָם שְׁבָם הָאַגְּרָחָק מְבוֹרָבְרָי בְּפָאָה. וְלִגְנִיטָה דְּשָׁעִי וְיָוָטָבּ שְׁלָל אַגְּרָחָק הַפְּנִירָה מִמְּקָמָהוֹת נְוּפָלוֹת, וְהָהָר וְלִגְנִיטָה שְׁמַמְבָּצָן הוּמָן אַמְּרָד כְּלָקְקוֹן עַד אַגְּלִילְרִידָה מִמְּקָמָהוֹת נְוּפָלוֹת, וְהָהָר בְּגַרְבִּי בְּפָאָה. בְּגַרְבִּי בְּפָאָה, וְלִגְנִיטָה דְּשָׁעִי וְיָוָטָבּ, וְכֵן קְשָׁבְּקָלְקָלְקָוּן דְּרָשָׁבָה אַזְוֹר בְּגַגְגָה וְכֵן קְשָׁבְּקָלְקָלְקָוּן דְּרָשָׁבָה. תְּהָלָן דְּרָכְרִמְלָשָׁה: בְּגַאְתִּים אַסְוֹר בְּן פְּגַגְגָה וְכֵן קְשָׁבְּקָלְקָלְקָוּן וְיָוָטָבּ. תְּהָלָן דְּרָכְרִמְלָשָׁה: קְשָׁבְּקָלְקָלְקָוּן דְּרָשָׁבָה אוֹ תְּמָבָה אוֹ לְמַטָּובָ וְרַוְבָּקָה הַנְּרוּתָה מִפְּמָמָרָה הָזָה יְהָה נָדָשָׁה מִמְּקָמָהוֹת זוֹ כָּוֹן תְּוֹרָחָ שְׁשָׁעָה. גַּם נְכָלָלָה נְגָלָלוֹת, לֹא קָמָרָה נְמָעָה, אָזְרָדָרְעָן, עד בָּאָן לְשָׁוֹנוֹ. וְלִאותָה שְׁהָאָמָתָה כְּפָרָבִי, שְׁאַזְנָן בְּקָרְבָּא אָזְרָדָרְעָן, וְהָלָא דְּרָקָנָן לְאַבְּרָהָם וְרַחֲזָה לוּסָה, שְׁאַפְּלָלוֹ אָם לֹא קָזָה כָּלֵל לְהַקְּשָׁמָשׁ לְאַוְרָה אַקְלָלָקָם הַכְּבָרָה, וְרַחֲזָה לוּסָה צְדִיקָה גַּם אָסְוֹר שְׁהָאָמָתָה בְּדָוִרְדָּה לְהַקְּשָׁמָשׁ לְאַוְרָה. וְעַל אַגְּרִירָה מִכְּרָה שְׁהָגָנוֹן קְרִיאָשָׁן הָאָזְרָדָרְעָן לְשָׁם מִזְוָּה, רָא לֹא כְּבִי פְּינָן שְׁשָׁמָר אֶל סְפָלְקָוּן אַנְגָּרְרָוּ שְׁלָקְבָּוּן הַוּרְלִיקָה. וְקָנָה דְּוָאָה בְּמִקְמָה הַלְּלָגָן, אַכְלָל כְּלֹל שְׁפָרִיךְהָה וְכָמָקָה לְפָתָחָה אַיְזָה. פְּרָשָׁן נְשִׁי, מִשְׁוָּמָר קְרִירָה עַזְעָקָרְיוֹן⁽⁵⁾: * נְאַזְרִיקָה גַּרְהַשְׁפָּמָשׁ לְאַיְזָה. פְּרָשָׁן נְשִׁי, מִשְׁוָּמָר אַזְרָדָרְעָן, וְרַחֲזָה לוּסָה, שְׁאַפְּלָלוֹ אָם לֹא קָזָה כָּלֵל לְהַקְּשָׁמָשׁ לְאַוְרָה אַקְלָלָקָם צְדִיקָה גַּם אָסְוֹר שְׁהָאָמָתָה בְּדָוִרְדָּה לְהַקְּשָׁמָשׁ לְאַוְרָה. וְעַל אַגְּרִירָה מִכְּרָה שְׁהָגָנוֹן צְדִיקָה גַּם אָסְוֹר שְׁהָאָמָתָה בְּדָוִרְדָּה לְהַקְּשָׁמָשׁ לְאַוְרָה. אַזְרִיקָה גַּם מְגַנֵּן הַעֲלָם וְכֵן מְגַנֵּן בּוֹתִיזָה, דְּבָל נְרַגְּנָה פְּאַרְקָתָה בְּפָרְקָה הַבְּתִיְתָה אַזְרִיקָה אַפְּלִי לְאַבְּהָה צְרִיךְ לְמַעֲשָׁמָשׁ, שְׁלָל אַמְּרוֹרְגָּזְבָּי הַגְּרִילְקָה⁽⁶⁾, וְכֵן אַנְיָנוֹגָה פְּלָשָׁה, כֵּן תְּמַבְּהָאָזָרָי, עַז שָׁמָ, וְעַז בְּפָרְגָּרְקָדָרְמָשׁ שְׁבָן מְשֻׁמָּג אַבְּרָן מְפָשָׁבָה וּבְאָה. וְעַז בְּסָפָרְסִין תְּרִיחָה צְעִידָקָן גַּם בְּמַגְנָן בְּכָנָס.

(ג) וגין נפקא-מפה בין אם מוקлик מבחן ובין אם פרליק בבחינה: (כת) לא ייא. ואיך לדוחו ולברוך⁽⁵⁵⁾, בן חותם הפרי קדש. וכן בפרק
כברים מה שכתב בעה: (ל) והייתה למשה מעתנדים וכור. אבל אם הדרילקה למשה מעשדים (לו) ונטלה משם והייתה במקומם אמר
תוך עשרים, יוצאים⁽⁵⁶⁾, דהא קוין בדילקה במקומם, דשני הקוקומות בשרותים⁽⁵⁷⁾: ז' (לא) בפחים הסמוך וכו'. שאם ריחינה להלן מן הפתחה⁽⁵⁸⁾
(ל) איתון נבר שבעל-הבייה הינו שאמ⁽⁵⁹⁾: (לב) לפתח. בין אם הקוקמה הוזע על פחם הביתה (ל) או על פחם קצאר⁽⁶⁰⁾: (לו) קדרי שטהה וכו'。
והיונה מסובב במוץות⁽⁶¹⁾. מיהו, בדיעבד (לו) אם החימינית-מיטמן⁽⁶²⁾: (لد) ואם אין וכו' מיטמן. אבל מידי ודמצה (לו) נמיין עדץ⁽⁶³⁾:

שער הצעיר

(כ) רשי' : (ס) דאמ' קהה פמח העליה פוחת לחדר קוה מכיה על פמח החקזר⁴⁴ שראה פותח לרשות-הקרובים. ואם קינה פמח קעילה פוחת לא-שאות-הקרובים קיה נמייה על פפחט בבי': (כמ) בבי': (כמ) פוסקט: (ב) מא-אקרטס ואליה רכה ומ-א-א-ט. וען בקרוי-מידדים ומי-א-ידם ו-מ-ש-ע טגאנ-א-ברטס דעדיך טפי לה-היט בעלהן דסמק לרשאות-הקרובים אך שהייא למעלה טפעריה פוחה. מלפניהם בשפוך השטקה לפוחט אך שאה נוכל לה-היט לטפה נפשעה טפחים. ואע' שה-הפרידים מפקפק קאיו גזה מה מעל מקוט אין ליחות דבר זה. דענן שא-קון הער לבני רשות-הקרובים יש מקו קדול גברא. דזקנור עד ר'כליא ר'גלא דטראמי-דא, ובמ' מה שאקרו מ-זקונה ל-זקונה בעיתו מ-בחוץ, ואלו קא דזקנור דל-זקונה ציריך ל-זקנום לא-זקונה ז-זקונם ד-זקונה ז-זקונה, ען ביבת-יוסוף ובן פקair, ען-שם: (טנ) פ-ח-צ-ת-ש-קל. (טנ) ק-ר-י-מ-ד-ד-ים ב-ס-פ-ו-ן ר-ו-ה: (טג) פ-ח-ו-ז ו-פ-ר-י ק-ר-ש-ע-ד-ת-ה כ-טו-ר, ר'כליא כ-דו-ת-ה ובנו י-א-ל ה-ל-ו-י ש-ר-ץ-ה ל-ק-ל ב-ב-ק-ל-יק ב-ב-ה-י א-פ-ל-ו-ן ל-פ-ע-ל-ה פ-ע-ש-ו-ת-ים א-ה-ה. וען ב-פ-ר-ד-ק-ד-ים ש-ת-ב-ה ד-א-ך ג-ר-ו-ת- ש-ע-ה א-ק-ר-ב-ים, כ-ל ש-מ-ק-ו-ם ס-ל-ב-ה הו-א ל-מ-ע-ל-ה מ-א-ש-ר-ד-ים א-ק-ה, פ-ס-ו-ה: (טד) מ-ק-ח-ע-ד-ה-ש-ק-ל ו-פ-ש-ו-ט: (טג) ר-ש-י: (טג) פ-ש-ו-ט: (טג) ב-ר-י ק-ד-ש: (טג) א-ה-ו-ו-נ-ים:

בָּאָר הַיִּטְבָּ

לצד ימין, והקדושים אינס מרים פראטיקן פלאקט'ם. שאנין קה חדרו לבר-חנכה, עכ"ל: (C) מי"ט. נ"לadam זר בעלה בפיטה בחתון אפללו הה לאמעלה כי, מ"א. עזען בהשראת פנים מאהוט יייזען ובשורה שארומזיאבל ח"ב רומי בר זיין-הדר-אדון.

ויקורת צו ר' לא במלכיהם, ע"ט, וכן בתקופתא ציו ר' בקידוש דין אויר בינוי הסדר מחייב הניתן וכאחר הוקם בדים קב"ה, ולש"ז ה"ד מספק קידוש בס"ד שדבורי ר' לאו טעם ענין בדין קונה לה' כל' אמר הילקון ברכ' ר' יוסי שיש בחייב בורא. והוא אמר ר' יוסי בשם פרידלויים שמנוגה למסנה בענין בישריה

משנה ברורה

(כ) אפללו בוגרות של שבת וויסטבך וכורו. ען באבור חלכה: ה' (כא) מבחן⁴³, משותם (כו) פרטימינספא⁴⁴, רוקמפרש ואוליל פיצ'ר, אם הבית וויסטבך: (כב) ואם יש חצרא⁴⁵ לפני הבית וכורו, וחתצראומיין קרי פתיחות לשלוחה-הרביבים. וכן (כ) אין לו פתח פתיחת לחצר, אלא פתיחות לשאות-הרביבים. וכך (כד) צעריך נר אחר. לעשויה חפר לרבד: (כה) ואם יש קודזורה, ובכל להשתפesh לפניה. ויש קפרא שהפר של מזונה היא: ר (כז) למעללה משלהש טבחים. דכל משלחה משלהש, אבלו היט בקרוקען⁴⁶ (כח) ואין נבר שבעל-הבית הגנוו שטמא⁴⁷. ומכל מיקום קידיעבד יוצא [פר' ח]: (כז) למלטה מעשנה טבחים. דיאיכא פרוסום ננטס טפי (כט) כעהוא למשה, דזכר החשוש לאור אין דורך לנטיגתמה בלעוף למלטה⁴⁸. ען באלה רכה ששבוב, דקה דאין קעולם נונקון פון, משומס דסוכקין על המזרכי שקבב דעכשוו שנטיגלו להניהם בפניהם אין קפרא בעה, און השור ספט בעה, ומישמע דספירה לה דאיין לטלטך בעה, וכן נונקון כל הקדרקדים כמו שקבב בברית-יוסף. ואם דר בעוללה, (ה) בגין מהלון שהוא קיד רשות-הקבדים⁴⁹, אפללו אם הסלון קבב-ה יומר מעשרה שקבבים מאירעא-ה קצלה. ואם יש לו שמי תלונות, אקד למעלה מעשנה טבחים ואעד למלטה מעשנה טבחים, ודאי נינענה (הו) במלון שהוא לא מלטה מעשנה טבחים⁵⁰, ובגירות בית-הבקנות (כז) סמנונג שנטיגתמה בקוקום גבוק: (כח) ?מעלה מעשנים אאהה וכורו. ורק לא שלטאת בה עינא⁵¹, (לו) ואין נפקא-מבה בין אם מלך מבחן זיין אם פרליק בפיה: (לו) בגדרים מה שקבב בעה: (לו) והגיטה למיטה מעשנים וכורו. אבל חוץ אענדי, יוצא⁵², דקה הו שקדלה במקומה, הדשני רק-קומות כשלו (לו) איטו נבר שבעל-הבית הגינו שטמא⁵³: (לב) לפתח. בין אם המטבח

ויהי מטבח במטבחן (ל). אם הגיט גרבנכה מינין (ל) אם הגיט גרבנכה מינין (ל).
שער
(כ) רשי' : (ב) זאם קהה פמח געלאה פוחת לנטער קוה מפיחה על פמח החטאת
מפיחה על כפתה [ב'ג': (ל)] ב'ח' : (ט) ווקטום : (ב) מאגר אברחים ואליה
להHIGHIM בפלון כסמך לרשות־הרבנים רף שהיא לפעללה פשורה טפחים, מלבד
ששבפני אגדים פגאצן געת פהו אכל מקום אין לזרות דבר זה, דאנון שפ-
רנסטונאי, וגם בהז שאכטרו מואzo להנינה על פמח בירוי מטבחין, ואלן קא
זה מטבחן, ענן ביטריליך ובפאייז, ענן שם : (ט) **חכץ־חכץ־שקל** : (ט)
רבנו יאל הלו שרעצה לנטול בפודליך בעיטה צפלו לפעללה פשלשים אספה, עניין
מטשורטם אטה, פטליה : (ל) **מעץ־ית־חשקל ופושוט** :